

Titlu original (eng.): Love is the Remedy

LEIGH STANFORD

Balsam pentru rănile trecutului

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

STANFORD, LEIGH

Balsam pentru rănile trecutului / Leigh Stanford

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018.

ISBN 978-606-736-230-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA“

Editura și Tipografia
ALCRIS

**Ultimele apariții ale colecției
“EL și EA”**

1034	Fayrene Preston	-Carnavalul dragostei
1035	Charlotte Lamb	-Perla indianului
1036	Teresa Francis	-Amant păgân
1037	Charlotte Lamb	-Când dragostea poate să aștepte
1038	Lee Stafford	-Castelul primei iubiri
1039	Mary Morgan	-Niciodată să nu spui niciodată
1040	Caragh M. O'Brien	-Maestrul mângâerilor
1041	Fayrene Preston	-Când înflorește liliacul
1042	Patti Beckman	-Sensul vieții
1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Iubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoieri
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atractia mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freeman	-Zeița cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului

Capitolul 1

Era sâmbătă și ceasul din piata centrală bătu de prânz. Oamenii care faceau cumpărături treceau grăbiți dintr-un magazin în altul, prea ocupați să admire noile aparate electronice expuse în vitrine ca să se mai gândească la masa de prânz.

Elise își luă poșeta din biroul aflat în spatele magazinului, în timp ce șeful ei, Phill Pollard, verifica fără chef un teanc de facturi.

– Te duci acasă? o întrebă el ridicând capul.

Elise aproba din cap, constatănd că în povida faptului că încerca să fie serios, părea mai Tânăr decât era de fapt. Tânără femeie, asistenta lui cu jumătate de normă, mai știa că privirea îl dădea mereu de gol: nu va renunța niciodată la speranța că într-o bună zi va reuși să convingă să se mărite cu el. Bărbatul ridică mâna în care ținea facturile și o flutură slab.

– Bine. Atunci, ne vedem luni. Să ai un sfârșit de săptămână frumos. Ai programat ceva anume?

Tonul lui era degajat, deși nu putea ascunde speranța că nu-i era chiar indiferent angajatei lui. Bărbatul îi spusese la un moment dat – mai în glumă, mai

în serios – că visa la ziua când va veni la serviciu purtând pe deget un inel de logodnă. Elise știa însă că existau mai multe șanse să ningă la ecuator decât să se logodească.

– Nu vreau decât să lenevesc după ce termin treburile casnice și să-i conving pe tatăl și pe fratele meu să nu mai facă dezordine.

– Ei bine, zise bărbatul, revenind la plăcitoasa îndatorire, dacă te plăcusești, sună-mă. Am putea merge la plimbare cu mașina, zâmbi el cu speranță, crezând că poate de data asta Tânără femeie va accepta invitația.

Elise închise ușa în urma ei și rămase câteva clipe să admire cu mândrie modul cum aranjase vitrina magazinului, evitând cu obstinație să se uite la propria reflexie. Hainele ei erau simple, iar părul lung până la umeri era castaniu-deschis și nu avea nimic special. Nu acorda multă atenție felului cum arăta. "Nu există nimeni special în viața mea pentru care să merite efortul să mă aranjez", obișnuia să spună când conștientiza că ar trebui să aibă mai multă grija de ea. De cele mai multe ori alunga repede aceste gânduri, chiar dacă uneori o deranja faptul că femei mai tinere cu cinci, șase ani decât ea își intemeiaseră deja o familie.

Se mai uită o dată în vitrină și văzu din nou combina muzicală pe care și-o dorea de mult. "Ah, dacă lăs putea convinge pe tată să-mi dea voie să instalez în camera de zi...", își spuse Tânără femeie în timp ce se îndrepta spre stația autobuzului. Încerca de câteva luni, dar bărbatul rămânea nedințit.

În timp ce aștepta autobuzul, parcă-l auzea pe tatăl ei: "Nici nu se pune problema, iubito. Știi prea bine că muncesc mult acasă să corectez și să notez lucrările elevilor și să pregătesc lecțiile următoare. N-aș putea suporta zgromotul!".

Autobuzul opri în stație și oamenii se grăbiră să urce. Cumva, tatăl ei avea dreptate – era profesor la un liceu tehnic și munca era tot ce-i mai rămăsese de când era văduv; asta și grădinăritul.

BALSAM PENTRU RĂNILE TRECUTULUI

Ajunsă acasă, traversă aleea și scoase cheia din poșetă. Văzând mașina fratelui ei parcată ca de obicei în fața garajului, Elise ofără, sperând că unul dintre bărbați pregătise masa pentru prânz.

Căldura produsă de centrala termică o izbi cum intră în hol. Nu locuiau într-o casă modernă, dar nu era nici atât de veche încât să nu fi reușit să vândă dacă să fi hotărât să se mute. Agăță pardesiul în cuier și ascultă vocile ridicate care se auzeau din camera de zi. Nu era nimic neobișnuit: tatăl și fratele ei se contraziceau deseori. Atenția îi fu atrasă de o a treia voce, o voce de bărbat care vorbea foarte familiar cu cei doi.

– Elise! îl auzi pe fratele ei.

Tânără femeie își trecu degetele prin păr ca să-l aranjeze cât de cât, după care deschise ușa. Trei perechi de ochi o fixară în același timp: ai tatălui, ai fratelui și ai unui străin.

Era înalt, cu osatură fină, trăsături perfecte și ochi albastri, care erau acum luminoși datorită zâmbetului larg. Bărbatul o privea ca și cum o cunoștea de-o viață.

– Bună, Elise! Îți amintești de mine?

Ea îl privi lung, căutând un indiciu care să ajute să-i descopere identitatea.

– Doar nu este... Lester Kings!

– Chiar el o asigură fratele ei. A durat ceva timp să-ți amintești de el!

– Roland, nu poate fi condamnată pentru asta, interveni tatăl lor. La urma urmei, au trecut... cât oare? Nu mai puțin de săptămâni de când l-am văzut ultima dată. Nu-i aşa, Lester?

– Exact, domnule Lennan. Ea avea... nouă ani. Am dreptate, Elise?

– Da, pentru mine, tu și Roland erați bătrâni la săptămâni de ani.

Lester începu să râdă și se apropi de ea cu brațele deschise.

– Bine te-am regăsit, zise el, strângându-i călduros mâna. Îmi permiti de

dragul vremurilor apuse? zâmbi el și Tânără femeie îi oferi obrazul so sărute.

— Numai la atât am dreptul? se prefăcu supărat Lester, tachinând-o pentru că ea roșise vizibil.

— Face pe sora mai mică și timidă, râse Roland.

— În cazul asta, ar trebui să fac și eu pe fratele mai mare, ceea ce cred că o să-mi placă.

— Cum ti se pare fiica mea? S-a schimbat mult? întrebă domnul Lennan.

Lester făcu un pas înapoi și începu să studieze fără jenă. Sprâncenele ei castanii erau acum apropiate din cauza încrustării provocate de jenă, buzele pline erau ușor râsfrânte, iar în ochii cenusii-albăstrui se zărea o urmă de nefericire.

— Nici n-ăș fi recunoscut-o! Dacă aș fi întâlnit-o pe stradă, aș fi trecut pe lângă ea.

Elise își retrase mâna, furioasă că vorbeau despre ea ca și cum nu era de față.

— Și tu te-ai schimbat, reuși ea să zâmbească.

— În ce sens?

— Te-ai... îmbunătățit.

— În ce fel m-am... îmbunătățit? râse el. În privința manierelor? A fizicului?

— Fizic. Nu mai portă ochelari.

— Am renunțat la ei în favoarea lentilelor de contact.

— Cât despre maniere... În minte că-ți plăcea să mă necăjești. Aveai aere de superioritate și râdeai de mine.

— Se pare că te-ai gândit mult la trecut!

— Ce ți-ai propus pentru prânz, Lester? întrebă domnul Lennan. Crezi că te putem convinge să rămâi la masă?

Bărbatul se uită la Elise.

— Ești binevenit să ni te alături. Nu avem decât friptură rece și salată, dar...

— Decât? E mâncarea mea preferată, glumi el. Ești sigură, Elise? întrebă bărbatul când le întoarce spatele să se ducă la bucătărie. Sper că nu mă mai urăști într-atât încât să vrei să scapi de mine.

— Îți voi răspunde în două săptămâni. Sau ești doar în trecere? se opri ea înainte să iasă.

— Bunicul are nevoie de mine. Firma lui are probleme și m-a rugat să vin să mă ocup de ele.

— Asta înseamnă că... rămâi?

— Da. N-ar trebui să fi atât de dezamăgită! râse el. La urma urmei, suntem prieteni vechi.

— Ești prietenul lui Roland, zise ea. N-ai fost niciodată al meu, adăugă înainte să iasă.

***

După prânz, cei patru se relaxară în camera de zi, în fața focului vesel din șemineu. În posida căldurii oferite de centrală, domnul Lennan decise că era nevoie de flăcări adevărate.

— Poate părea de modă veche, dar focul adună oamenii.

Harold Lennan părea să tanjească după căldură în ultimul timp. Înalt, cu o condiție fizică bună pentru vîrstă lui și cu un chip expresiv care de cele mai multe ori era zâmbitor, bărbatul simțea din ce în ce mai des nevoie de solitudine de când murise soția lui, cu cinci ani în urmă.

De când rămăsese singur, fiica lui bănuia că reușea să-și ascundă emoțiile. Attitudinea de aparentă acceptare a inevitabilului îl ajutase probabil să facă față

celei mai mari lovitură pe care i-o dăduse viață: pierderea soției iubite.

Paradoxal, această pierdere strânsese legăturile de familie mai mult decât înainte. Uneori, Harold se uită la copiii lui cu disperare amuzată.

— Nu vor pleca niciodată de lângă mine, obișnuia să spună. Suntem trei boabe într-o păstorie și se pare că nu voi cunoaște niciodată bucuria de a fi bunic.

— Unde locuiesc, Lester? întrebă Roland.

— Am două camere puse la dispoziție de o cunoștință a menajeriei bunicului. Vor fi suficiente până când mă voi putea muta la bunicul; pregăteste o cameră pentru mine.

— Doamna Dennis încă lucrează pentru el? se miră domnul Lennan. Așadar, a păstrat-o în toți acești ani. Au personalități atât de diferite, încât mă așteptam să se fi omorât până acum, râse el.

— Din căte am auzit, au existat o mulțime de confruntări în primii ani, dar se pare că doamna Dennis a reușit să-l aducă unde a vrut. El e convins că e șeful în casă, dar ea știe mai bine! zise Lester, făcându-i pe toți să râdă.

Bărbatul se uită apoi la Elise, care se cuibărise pe fotoliu cu picioarele strânse sub ea. Cu capul sprijinit pe o pemă, Tânără femeie privea gânditoare flăcările din semineu.

— Elise, îi atrase el atenția, m-ai auzit?

— N-am pierdut niciun cuvânt.

— E o schimbare, comentă fratele ei. Uneori e de-a dreptul imposibil să comunică cu fata asta; trăiește într-o lume a ei.

— Lucrează undeva?

— Bineînteles! răspunse Tânără femeie în locul fratelui ei. Lucrez cu jumătate de normă într-un magazin de produse electronice.

— Într-un magazin? Dar n-ai nicio calificare?

— Ba da. Am făcut cursuri de secretariat. La început, am lucrat în biroul din

BALSAM PENTRU RĂNILE TRECUTULUI

spătele magazinului, după care domnul Pollard m-a întrebat dacă nu vreau să servesc clientii.

— E avantajos că lucrează acolo, zâmbi Roland. Putem cumpăra cu reducere.

Ar trebui să vezi ce echipament audio are în dormitor!

— Poate mă va invita într-o zi! susține provocator Lester.

— Nu-i face iluzii, nu e genul.

Lester o studie fără jenă până când, stingherită, Tânără femeie întoarse capul.

— Mda, se vede.

Domnul Lennan se ridică și se întinse lenș în fața focului.

— Nu că ar duce lipsă de admiratori.

— Admiratori? Vrei să spui unul singur, îl corectă fiul lui. Seful ei, Phill Pollard, îl oferă regulat înima și averea lui – chiar e o avere, din moment ce mai are câteva magazine în oraș.

— Și atunci, care e problema? întrebă curios Lester, privind-o pe Elise.

— Sunt mai multe, răsunse Harold înainte să iasă din cameră. Cea mai importantă este că are cincizeci de ani; e puțin mai Tânăr decât mine.

— Asta e tot ce poti, Elise?

— E rece ca gheata, Lester, și nu e deloc interesată de bărbați.

— Din acest motiv, nici bărbații nu-i dau atenție.

După această concluzie, îi studie fără jenă îmbrăcăminte comodă și chipul nefardat. La final, se văzu clar în privirea lui că în ceea ce-l privea nu prezenta interes. Jignită, Tânără femeie, își ascunse obrazul în perna moale. Fără să-i mai acorde atenție, Lester se ridică și se duse la fereastră.

— Ce face tatăl tău în timpul liber, Roland?

— Multe! Grădinăritul e pasiunea lui. E nemulțumit chiar și când totul arată perfect și mai găsește ceva de făcut.

— În cazul asta, zise gânditor Lester, e bine că nu are copii prin preajmă ca să

joace cricket pe peluză. Îți amintesc cum ne jucam noi? Nu aveam nevoie decât de o bâta și o minge...

— Am spart câteva ferestre la vremea noastră, nu-i așa? râse Roland. Și câteva... capete. Îți amintesc când ne-a stat Elise în cale? întrebă el, întorcându-se spre prietenul lui.

— Oh, Doamne, da!

— Am lansat mingea, iar tu ai balansat cu putere bâta exact în momentul în care trecea Elise pe lângă tine și ai lovit-o puternic în cap!

— A căzut pe peluză și a rămas nemîscată, își aminti bărbatul, frecându-și capul de parcă ar fi simțit lovitura. Am crezut că am omorât-o sau că i-am crăpat capul. Spre uimirea noastră, medicul venit în grabă nu a găsit nicio rană deschisă.

— Știai că nu te-a iertat niciodată pentru asta?

Lester se întoarsee uimit de la fereastră și se uită la Elise.

— Așa e? Nu m-ai iertat?

— Nu! Iar după ce ai început să-mi spui "minge de cricket", te-am urât!

— Îmi amintesc, se apropie Roland. Obișnuiai să-i cuprinzi obrajii cu palmele și so aduci spre mine, zicând să-mi iau mingea!

— Mda... îmi amintesc. Odată, să întors și m-a mușcat de mâină, diavola! Dintii ei au intrat atât de adânc în piele, încât am avut nevoie de copci.

Lester urmări reacția tinerei femei, dar ea continuă să-i ignore, mulțumindu-se să se uite la foc. Cu mâinile vârâte în buzunare, bărbatul întrebă în șoaptă:

— Întotdeauna e atât de cuminte și de supusă?

— Nimic nu pare să intereseze zilele astea, confirmă Roland.

— Chiar nimic, Elise? E o provocare? râni el. Pe cuvântul meu dacă nu să schimbă mai mult decât am crezut! Unde e căta pe care o știam? Îmi amintesc și acum ce tipete scotea când lucrurile nu ieșeau cum voia! Era o pacoste, nu-i așa,

BALSAM PENTRU RĂNILE TRECUTULUI

Roland? zâmbi el când i se pără că în ochii ei apare o urmă de furie. Îmi amintesc că și spuneam că nu te invidiez că ai o asemenea soră și că eu unul nu i-ăș fi putut fi frate!

Cei doi bărbăti începură să râdă, amuzați de glumele făcute pe seama ei, ceea ce o făcu pe Elise să se întoarcă în trecut.

Roland și Lester erau doi adolescenti năbădăioși mai mari ca ea, ceea ce o transforma într-o fetiță frustrată, furioasă și neajutorată. Din această cauză, obișnuia să scrâsnească din dinti și să-și muște buza. Lester rânea, spunând că se bucură că reacționează și ea în sfârșit la ceva.

Roland se aplecă și răscoli tăciunii, după care luă coșul gol de cărbuni și ieși, anunțând că revine imediat. Lester se asează pe celălalt fotoliu și un timp se lăsă tăcerea.

— Așadar, fiorosul tigru s-a transformat într-o pisicuță, o tachină el pe un ton părintesc, de parcă tocmai ar fi terminat de citit o poveste și trăgea concluziile.

Elise abia dacă ridică un umăr, ceea ce lăsă să continue pe același ton provocator.

— Așadar, nu m-ai iertat niciodată pentru ce ți-am făcut? Chiar dacă a fost un accident? insistă el când Tânără femeie clătină din cap. Vreau să-ți arăt ceva! Vino, Elise!

Tonul lui o deranja și rămase nemîscată. Apoi, simțindu-se din nou fetiță dominată de nesuferitul prieten al fratelui ei mai mare, își trase picioarele de sub ea și se ridică. Se duse încet spre el și și trecu instinctiv degetele prin păr ca să-l aranjeze, după care netezi cutele cămașii.

Lester ridică mâna dreaptă și cu stânga îi arăta un loc lângă degetul mare.

— Uită-te bine! E o cicatrice, nu-i așa? E urma rănii pe care mi-ai făcut-o cu dintii în urmă cu mulți ani. Nu a fost un accident, ci o acțiune deliberată a unei pustoaice rebele pe nume Elise Lennan. Nici eu n-o pot ierta, nu? Chiar dacă aș